

El Sant Jordi més llegendari

Recull de textos en primera persona elaborats pels alumnes de 4t sobre les llegendes fundacionals romanes.

4ESO Institut Isaac Albéniz

Curs 16-17

1. UN HOME DE VERITAT

No puc dir que lamenti els meus actes. Quina culpa tinc jo? Jo tenia bones intencions en tot moment, vaig oferir a Lucrecia el meu cos i ànima. I encara gosa rebutjar-lo! Com s'atreveix? No és que ferís els meus sentiments, però va jugar amb la virilitat d'un home, i aquesta és una ofensa que no sóc capaç de perdonar.

També se'm culpa de la seva mort... bé, no vaig ser jo qui va empènyer aquell punyal. Sí, és clar, es va suïcidar perquè se sentia bruta i culpable, però jo no hi tinc res a veure. Potser resulta que realment era bruta i culpable. Pensem-ho bé: jo no l'hauria desitjat si hagués sigut diferent, si no hagués tan bonica ni tan honesta, si no hagués estat una esposa exemplar. Però va ser impossible per mi resistir-me a ella, i sembla que això ningú ho té en compte. Per què ningú pensa mai en el meu patiment?

Encara no sé quin problema hi ha amb mi. Sóc fill d'un rei, qualsevol dona hauria d'agrair fins i tot la meva presència, però imagino que no són prou intel·ligents per veure-ho.

Tot i així, no penseu que sóc un insensible sense cor! De vegades em paro a pensar, i em fa por arribar a la conclusió que vaig cometre un error que va acabar amb una vida innocent. És clar que no reflexiono sobre el tema gaire sovint, perquè, ¿i si és veritat? ¿I si la gent que em jutja té raó? Això em convertiria, no només en un violador, sinó que també seria pràcticament un assassí, i no puc carregar amb aquest pes a la meva consciència. A més, la gent en parla. És inevitable escoltar la gent enraonar sobre tu, comentar les teves atrocitats... En moments com aquests comences a oblidar com vas poder afectar la vida de les altres persones, i només penses en tu. Obvies que tot el que passa ara no és més que la conseqüència del que vas fer en el passat, i que si haguessis actuat de manera diferent, tot seria més fàcil ara. Potser la meva defensa es basa en escapar de la veritat per evitar el patiment...

No, no. Només un covard faria això. Jo només vaig seguir els meus instints i em vaig comportar com un home de veritat. I ja va sent hora que les dones aprenguin a respectar els homes de veritat!

Claudia Castro

2. TOTS A BORD (DEL RIU TÍBER)

Nosaltres érem els Zack i Cody* d'Alba Longa: els nostres pares no ens suportaven i ens van enviar una bona temporadeta aigües endins.

Els qui teniu germans ho sabeu: és esgotador.

Si la nostra mare hagués sigut humana, segur que s'hauria queixat de nosaltres algun cop. Bé, i si ho va fer, tampoc la podríem haver entès.

I és que la rivalitat és el que té; que tu em treus el *trochus*? Doncs jo et trec la *pila*. Que tu vols ser soldat? Doncs jo emperador. Que em fas una empenta? Doncs jo un cop de puny.

Però el problema és quan un dels dos falta al respecte. Què passa si no respectes la MEVA *inauguratio*? Doncs que és per matar-te, literalment **-el monologuista mira al públic i els pica l'ullet ;-).**

Però això es cosa de germans... oi?

A la vida hem d'anar evolucionant, nosaltres vam començar barallant-nos a *Romul et Remus in nauem (per Tiberem fluminem)** i jo vaig acabar debutant en solitari a *Romul at the House*.**

*És una referència a *Zack y Cody todos a bordo!*, una sèrie que va ser molt famosa a Disney Channel que anava sobre dos bessons que sempre es barallaven.

** Acabo fent referència a una altra sèrie que va ser molt famosa a Disney Channel: *Cory en la Casa Blanca* o en anglès *Cory in the House*.

Paula Olid

3. I DE SOBTE, LA PARTIDA...

Havia fundat Cartago, em sentia, com el meu nom diu, una heroïna. Però els mals de cap van començar quan menys m'ho esperava, amb l'arribada d'Eneas. Quan va arribar Eneas i em vaig enamorar d'ell em va semblar que era el millor que em podia passar.

El temps que vam passar junts va ser magnífic, rèiem molt, també cadascú s'explicava els seus problemes: ell em va repetir mil i una vegades la tragèdia que havia sofert el seu poble i ell, i tot el viatge que havien fet els pocs supervivents, que si primer havien d'abandonar la ciutat amb molta pena, després tenia que carregar amb el seu pare, i després ja a la mar, el pitjor que els hi podia passar, la deessa Hera els va posar molts obstacles. Ja des de la guerra de Troia els hi posava, però durant el viatge també. Així que van haver de lluitar contra ciclops, gegants... i ja passat tot això el seu pare mort, pobre. Però després va venir la sort meua, una tempesta provocada per Hera els va portar aquí fins al meu poble. Al principi no sabia si creure la història o no, però quan ja m'ho havia explicat tres o quatre sense que variés ni una mica, ja m'ho començava a creure bastant més. Aquestes històries feien que el veiés com un heroi i m'encantava estar al seu costat.

Quan parlàvem, jo li explicava tots els territoris que havia conquerit recentment i la riquesa que ens havien aportat. Però jo no era com ell, no explicava les històries 50 vegades, i quan era el seu torn m'explicava la seva història, que sempre em repetia. A part, també ens explicava a tots els cartaginesos històries que ens deixaven bocabadats, tota la guerra de Troia, i el que a mi em cridava més l'atenció era el cavall de Troia.

En aquell moment jo no me n'adonava, però m'estava enamorant...

Va haver una nit... una nit màgica, va començar a ploure molt i vam decidir anar sota una cova a refugiar-nos, ell i jo sols, i vam acabar fent l'amor, va ser el millor que em va passar des de feia temps, estava enamorada molt d'ell.

Però, com no, les coses mai poden acabar bé, va dir-me que ell havia de continuar el viatge cap a Itàlia per a fundar la nova Troia.

No ho entenc perquè amb mi ja ho tenia tot. Deia que en somnis li havien dit que havia de fundar una nova ciutat. Jo li vaig dir que no, que aquesta podia ser la seva ciutat i la de tots els del seu poble, però sembla que li vol fer cas abans a un somni, que a mi, a Dido, a part que segur que ell també estava enamorat de mi... per no estar-ho....

Però avui al matí de sobte se'n va.

Cada cop que recordo la història em fa més i més ràbia. No aguanto més, ja estic farta, se'm ha escapat de les mans l'amor de la meua vida només per una ciutat de merda. Ara si que s'acabarà tot, em vaig a suïcidar.

Que sàpigues, Eneas, que fundaràs una nova ciutat on naixeran molts nens i nenes, és a dir que faràs possible moltes noves vides, però que sàpigues que en mates una de molt important, per a tu, per al meu poble i per al món.

Francesc Becerra

4. EL PEATGE AL LACI

Ja fa temps que vam haver d'abandonar Troia. Era tant petit que gairebé no recordo res, però igualment la trobo a faltar. Cada cop que penso que aquell lloc on havia viscut durant els primers anys de la meua vida ha estat completament destruït, el cor se m'omple de llàgrimes.

Ara mateix em trobo al Laci, la regió a la qual vam arribar després d'un llarguíssim viatge. Aquest, va ser molt dur des del primer moment... Tot just quan fugíem de Troia, vaig perdre la meua mare... Recordo que jo anava agafat al meu pare, que també portava el meu avi, tot era un descontrol, fugíem sense rumb, sense saber on anar... i ella es va quedar enrere, i no la vaig tornar a veure més.

Vam començar el viatge. En aquell moment, tot i que era molt petit, jo estava realment neguitós. Preguntava a totes hores al meu pare on anàvem, quan arribaríem al lloc on ens estava portant a tots... Ell semblava molt segur de sí mateix i sempre em deia que no em preocupés, però en el fons no sabia si creure-me'l.

Quan ja portàvem un temps, vam arribar a l'illa de Sicília. Allà, el meu pare i els seus homes van haver d'enfrontar-se a ciclops, esquivar el perill d'Escil·la i Caribdis, etc. I quan semblava que tot tornava a la tranquil·litat, el meu avi, Anquises, va morir. Va ser llavors quan em vaig sentir més sol que mai. Ja era una mica més gran i començava a prendre consciència dels perills de la vida, tot el que estava passant em feia madurar més ràpid del compte. I em feia por pensar que hauria d'afrontar tota la resta de la meua vida només amb el meu pare, sense el meu avi, sense la meua mare...

Vam continuar el viatge, i quan semblava que les coses no podien anar pitjor, ens vam trobar enmig d'una gran tempesta. Va ser horrible... Tot era fosc, només es veien els llampecs que queien contínuament d'un cel més negre que mai; el vent bufava com mai; i els trons eren tan forts que semblava que el cel s'hagués de trencar en mil trossets.

Vam acabar anant a parar a les costes del nord d'Àfrica, concretament a una ciutat anomenada Cartago. Allà, la reina Dido ens va acollir molt bé, i per primer cop durant molt de temps, i després de tant de patiment, em vaig sentir segur. Vam passar un temps allà i va ser llavors quan tots ens vam adonar que Dido estava enamorada del meu pare. Malgrat això, i que molts dels seus homes es volien quedar a la ciutat, ell va decidir que havíem de tornar a emprendre el viatge cap a Itàlia.. La veritat és que jo també em volia quedar. No entenia per què havíem de tornar a posar-nos en perill quan a Cartago estàvem d'allò més bé. Així que vam continuar el nostre viatge i no vam tornar a saber res més de Dido.

Després de molt de temps i molts més obstacles els quals vam haver de superar, vam arribar a la desembocadura del riu Tíber. Quan el meu pare va dir que ja havíem arribat al nostre destí, no m'ho podia creure. Crec que va ser el moment més feliç de la meua vida: no haver de continuar navegant i enfrontant-nos a diversos perills diàriament, tenir un lloc fix i estar segur... Ens vam instal·lar al Laci i, des del primer dia, fins al dia d'avui, aquesta ha sigut la meua terra.

Laura Roca

5. LA LLUITA PER LA MEVA DONA

Per fi va començar tot. Els jocs, les dones allà, observant...

Jo en el fons estava nerviós. Volia que una d'aquelles belles dones fos meva, només meva. Però per dins sentia els nervis de saber que en res, en uns minuts haviem de raptar-les...

No m'agrada gaire utilitzar el verb "raptar", sinó que m'agrada dir "agafar-les per fer-les nostres i crear una família".

El moment havia arribat. Tots els romans vàrem començar a anar cap a les dones. Jo em vaig fixar en una de cabells rossos, molt bonica per cert, i no vaig dubtar a pensar que aquella dona seria meva.

Al principi la veia decebuda amb el que haviem fet, i la puc entendre, però vaig intentar fer-li comprendre que els homes necessitàvem alguna dona per ser feliços, perquè ens fessin companyia... Ja dic que primerament estava descontenta, però mica en mica va començar a comprendre la raó del que haviem fet.

Uns anys després, però, quan ja haviem aconseguit formar una família, els sabins es van sentir traïts per tots nosaltres i ens van voler atacar. Evidentment, no ens vam acovardir i ens vam començar a barallar amb ells.

Les sabines, però, van interposar-se entre els dos bàndols i van raonar:

Si els sabins guanyaven la guerra, les nostres dones ens perdrien, cosa que no toleraria mai de la vida; però si guanyàvem nosaltres, elles perdrien els seus familiars, i, en el fons, sabia que això tampoc era just.

Però per sort, al final tot es va solucionar, i vam aconseguir arribar a un acord.

No, no vam perdre les sabines, ni elles els seus parents, ni molt menys els nostres fills petits. Gràcies al bon acte de les nostres dones, Roma i Sabínia ens vam reconciliar i vam fer una festa per celebrar-ho.

Meritxell Graupera

6. MONÓLOGO INTERIOR: FUNDARÁ EL NUEVO TERRITORIO QUIEN DEBE FUNDARLO.

El monte Palatino es el sitio idílico para poder fundar este nuevo territorio... Mi hermano no tiene ni idea de cómo ser un buen fundador ni entiende que este, el monte Palatino, es el lugar en el que se tiene que fundar un nuevo gran imperio. Remo siempre es tan competitivo... Debe entender el hecho de que el territorio que ha escogido no es más que un simple monte.

¿Y esos buitres enormes que rondan por su colina? ¿Como puede ser que los dioses hayan decidido que ese sea el territorio adecuado? Es imposible...

¡Ah! ¿Y esos pájaros que vienen hacia mi cima? Eso quiere decir que... ¡Sí! Los dioses definitivamente han elegido el monte Palatino como territorio para la nueva fundación...

Ahora cavaré el "pomerium", un foso circular que fijará el límite sagrado de la nueva ciudad, y ¡prometo dar muerte a todo aquel que ose atravesarlo!

Remo parece enfadado... Viene corriendo hacia mi, no osara atravesar la línea sagrada...

¡Pero cómo osa atravesar la línea sagrada! ¡Ahora pagará por lo que ha hecho, aquí le ha llegado el día de su muerte!

Ainhoa Fernández

7. EL DESPERTAR

- Despierta, despierta. Traigo un mensaje para ti. -dijo Mercurio intentando despertarme de un profundo sueño- Nuestro dios supremo, Júpiter, tiene un mensaje para ti.

Me levanté sobresaltado al ver a Hermes, el dios mensajero, al lado de mi cama. De un salto estuve fuera de la cama, me puse lo más rápido posible mi túnica y me dirigí a él.

- ¿Cuál es el mensaje que Júpiter envía para mí? -dije preocupado.

- Júpiter me envía a decirte:

“Despierta. Debes ir lo más rápido posible a Italia. Tu has de ser el fundador y emperador de una nueva ciudad.

No tienes tiempo que perder, has de cumplir tu destino”.

- Gracias -Hermes asintió y emprendió de nuevo su viaje hacia el Olimpo.

Me senté pensativo en la cama, sé por qué Júpiter me ha enviado el mensaje y sé qué tengo que hacer, pero estoy tan enamorado de Dido que no sé si quiero hacerlo. Me he puesto la toga y me dirijo a su habitación, sigue dormida. La contemplé, dormía plácidamente ajena a lo ocurrido. Me he sin hacer ruido, no quiero que se despierte por mi culpa. Necesito tiempo para pensar en lo que voy a hacer.

“Has de cumplir tu destino” esas palabras no dejan de resonar en mi cabeza. ¿Por qué yo? No lo sé, pero él confía en mí.

No puedo evitarlo, mi destino es ser fundador y emperador de una nueva ciudad, Júpiter ha confiado en mí, si no fuera capaz de hacerlo, él hubiese elegido a otro, pero he sido yo el elegido.

Laura Pacheco

8. No volia aquest futur.

Per què m'obliga a fer això? Per què Vestal? A mi, una dona que desitja ser mare. No m'ho puc creure... Després de matar el meu germà ja em quedava tot molt clar, ell el que volia era governar tota Alba Longa sense cap mena d'oposició. No em puc negar a la voluntat del rei i no hi ha més escapatòria que fer culte a la deessa Vesta per XXX llargs anys.

Tot serà acostumar-se a aquesta nova vida, però ara sense les persones que més he estimat mai. Ara només penso a sortir d'aquí i buscar un nou on viure, lluny d'aquesta ciutat que no em porta cap bon record, lluny de l'autoritat del meu oncle que, per la seva ambició de ser rei, ha destruït moltes vides sense importar-li gaire.

Ja han passat V anys de la mort del meu germà, i avui dia el recordo més que mai. Cada passeig al capvespre, cada paraula que em deia, cada abraçada... Ara només queda el record de tot això, i ell, es el que em dona forces per seguir endavant, encara que aquí els temps sembli que duri el doble del normal.

Jhon Campaña

9. El dolor de la pèrdua

La vaig veure. Vaig veure el dolor que havia patit en aquell instant. I vaig recordar tot el que m'havia passat, la pèrdua de la meva esposa en fugir de Troia, i la solitud que vaig arribar a sentir, fins i tot estant acompanyat. Em vaig penedir de cada error que havia comès, però sé que no puc tornar cap enrere, vaig salvar el meu fill i això és el millor que vaig poder fer. I si no hagués sigut per Juno, on hauria anat a parar? I si Dido no ens hagués acollit a Cartago? I si Venus no m'hagués recordat que havia d'anar camí al Laci, ¿què hauria passat amb Dido? Són massa preguntes les que tinc al cap, però només penso en la manera que m'han dit que Dido s'ha suïcidat per culpa meva. He sentit com em queia el món als peus, com l'he destrossada, i el pitjor, com he fallat a una persona que m'ha cuidat. Tinc al cap els pensaments que deuen tenir els meus pares, Venus i Anquises, després de tot el que m'ha passat i el que han patit per culpa meva.

Clara Campos

10. Tota una dona

Jo era una dona diligent, honesta i bella, sabia que el fill del rei estava impressionat per mi.

Era de nit, jo em trobava a casa a la meva habitació. Algú aprofitant-se de l'obscuritat, va introduir-se al meu llit, jo pensava que era el meu marit i no vaig oposar resistència, però després em vaig adonar que no era el meu estimat, que era la persona que estava impressionada per mi, aquest noi em va violar, ràpidament vaig avisar sobre l'ultratge rebut al meu pare i al meu marit.

Jo ja no sabia què fer, em sentia molt rara després d'haver deixat que aquesta persona em violés per culpa d'una confusió. Estava plantejant-me què fer, suïcidar-me o seguir amb la meva vida.

Vaig demanar venjança contra el fill del rei, finalment vaig decidir suïcidar-me i mentre m'enfonsava el punyal al pit vaig dir: *Cap dona quedarà autoritzada, amb l'exemple de Lucrecia, a sobreviure al seu deshonor!*

Rafael Cantarero

11. Un destí a la meva vida i mil viatges

El cavall va resultar no ser un obsequi, aquest maleït obsequi ha destruït la nostra estimada Troia. Després d'aquest incident vam decidir fugir els meus homes que han sobreviscut, el meu pare, el meu fill i jo cap a un destí incert, cap a una nova pàtria. He perdut Creüsa, la meva estimada dona, pel camí.

Vam arribar a una bonica illa, a Creta, he intentat fundar ciutats, però és molt difícil, els déus volen que trobem la nostra nova pàtria a occident, a Itàlia. Vam continuar navegant, estem cansats, volem arribar ja.

Després de l'horrible lluita a les illes Estròfades amb les harpies vam continuar el nostre camí per les costes occidentals de Grècia, on hi havia altres sobrevivents Troians. Aquí regnaven Helen, fill de Príam i Andròmaca, vídua d'Hèctor. Vaig anar a parlar amb Helen i em va confirmar que els déus li han assignat Itàlia i el camí que m'han assignat. Durant aquest camí, al port sicilià de Dèpran, mor Anquises, el meu pare.

Seguíem viatjant per les costes nord-africanes, però de cop i volta, es va aixecar una tempesta que feia que les nostres naus no poguessin navegar bé, penso que aquesta tempesta l'ha aixecat Eòl i l'ha manat Juno, aquesta deessa ens odia, a tots els Troians. Vam haver de refugiarnos a Cartago on Dido, la reina, ens ha acollit. Dido s'ha enamorat bojament de mi i vol que ens quedem aquí per sempre, no sé què fer, ja que m'atrau.

Júpiter m'ha parlat, i m'ha ordenat que segueixi amb el meu destí, el meu viatge cap a Itàlia. Dido s'ha suïcidat i abans de fer-ho ens ha llançat una maledicció, però res ens parará fins arribar al nostre Destí. He hagut de fundar Acesta per als que no volen seguir amb el meu viatge.

Arribem a Itàlia, primerament hem parat a Cumes, he preguntat a la Sibila si em pot acompanyar a l'infern a parlar amb l'ànima del meu pare, m'ha revelat el gloriós futur que m'espera.

PER FI, he arribat al meu destí, al Laci, on el rei ens ha acollit càlidament i m'ha proposat la mà de la seva filla Lavínia, però no sé què ha passat, que el seu anterior promès, Turn, vol lluitar amb mi per Lavínia. Si vol lluitar, lluitarem.

He matat Turn, Lavínia és meva, ara ja puc fundar la meva definitiva pàtria, LAVINI. Em sento content d'haver arribat al meu destí.

Mireia Franco

12. UNA DONA FELIÇ

Jo era una dona feliç, vivia a Alba Longa, amb el meu pare Numitor i els meus germans, vivíem contents i alegres en una ciutat preciosa al mig Laci.

Però de sobte un bon dia tot es va venir a terra, el meu oncle Amuli va alçar-se al poder i va prendre el tron al meu pare, en unes quantes hores, tots els meus somnis i llibertats van esvair-se junt amb la vida dels meus germans. I pobre de mi, submergida en un camí de patiment, em va perdonar la vida, però per impedir que tingués un descendent, em va sotmetre a convertir-me en vestal, cosa que em va privar de tots els meus drets i llibertats.

El meu oncle ja no és el que era, s'havia convertit en un home dolent, corrupte, i obsessionat, jo ja no servia per a res i la vida no tenia gaire sentit per a mi, ja no era feliç, i ja no ho tornaria a ser.

Jo havia de morir verge, per tant no podria tenir fills, i si en tenia, seria condemnada a mort pel meu propi oncle.

Biel Cussó